

za Mandžurce baje sveti grič Čan-Kufeng — so poslali Rusi v zadnjih dneh iz Sisi- na na severovzhodni obali Koreje v Vla- divostok 50.000 vojakov vseh vrst, zlasti pa motorizirane oddelke. Na vzhodni meji Mandžurije med Nikolskom in reko Usuri utrjujejo sovjeti svoje postojanke. Skup- no število ruskih čet v okolici Vladivostoka znaša sto tisoč vojakov. Vzhodno od

Bajkalskega jezera so sovjeti zbrali 20 di- vizij s 400.000 vojniki. Istočasno so ojačili letalstvo in pomorsko oporišče v Vladi- vostoku. Tam je sedaj 400 letal in vodnih letal ter 20.000 vojakov na bojnih ladjah. Na ozemlja, odkoder so sovjeti pognali ko- rejske kmete, so naselili 50.000 bivših rdečih vojakov kot poljedelce in grani- čarje.

Novice iz španske državljanske vojne

Manjši uspehi nacionalistov

V prvi polovici minulega tedna so izvo- jevale Francove čete le manjše uspehe. V zapadnem odseku saguntskega bojišča so zavzele vasi: Ragado, Puble, Renozo, Ca- rupas in San Vincente. Imenovana naselja so važne vojaške postojanke. Radi teh za- sedb je pretrgana cesta med Montaneroza in Sauidelom. Pri sicer bolj počasnem pro- diranju pa so zajeli nacionalisti več tisoč rdečih, v letalski bitki blizu Sagunta so sestrelili štiri sovražna letala in bombar- dirali so valencijsko luko, kjer je bil zadet

angleški parnik »Kentland«, na katerem je bilo ubitih osem mornarjev in je bilo več ranjenih.

Vedno bliže proti Saguntu

Po cesti od Teruela proti Saguntu so pro- drli nacionalisti do 21. julija 80 km daleč in so bili ta dan oddaljeni od mesta 40 km. Razdalja od Nulesa, ki je že v rokah na- cionalistov, do Sagunta, znaša 20 km. Vsak čas bo padlo v roke Francovih čet mestece Segorba, ki je zadnja rdeča postojanka v pokrajini Castellon.

Slika od čet generala Franca zasebene Španije kmalu po Lébrolu vstaje nacionalistov (na levi) in po dveh letih državljanske vojne (na desni).

Japonsko-kitajska vojna

Kitajci prešli v napad

Nepričakovano so zbrali Kitajci ob obeh bregih reke Jangcej močne oddelke, kateri so prešli 19. julija v napad. Ofenzivo je pripravilo kitajsko topništvo s šesturnim obstreljevanjem japonskih postojank. Po topniški pripravi se je razvila velika bitka za Linghseking, ki je 15 km vzhodno od Hankova. Kitajska divizija je zavzela to mesto z naskokom v dveh urah. Istočasno so drugi kitajski oddelki preprodili Japonce iz Pengceja in Hsianga. Nenadno in na več mestih uspešno pričeto ofenzivo so sku- šali Japonci zavreči z velikim napadom na

Kiukiang, ki je pa doživel popoln polom. Tudi v severnem delu pokrajine Anhvej so začeli Kitajci ogrožati japonske postojanke pri Kaočiu. Kitajski četniki so pričeli z vso besnostjo napadati v srednjem Šantungu, kjer so navalili od vseh strani na mestece Tajun, katerega so Japonci komaj in ko- maj obdržali. S pehoto in topništvom se je odlikovalo zadnje dni tudi kitajsko letal- stvo. Kitajska letala so potopila v zadnjem času 21 japonskih vojnih ladij ter so na- daljnjih 19 poškodovala do nerabnosti. Da- lje so potopila kitajska letala 19. julija še štiri japonske topničarke in monitorje.

Po katoliškem svetu

Hvala katoliške cerkve. Poslanik Zedinje- nih držav Severne Amerike v Berlinu Hugh Wilson, po svoji veri protestant, je izdal knjigo, v kateri opisuje svoje izkušnje v Franciji, Portugalski, Guatemali, Chile-u, bivši Avstro-Ogrski, Švicarski in Nemčiji. V tej knjigi spominov daje katoliški cerkvi to-le spričevanje: »Nisem katoličan, pa sem začel o katoliški cerkvi nekega dne resno razmišljati. Razmišljal sem o njeni življenjski sili in njeni odliki, da živi kot neporušna ustanova. Že kot zgodovinski

spomenik zavzema edinstveno mesto v za- padni kulturi. Ohranila je rimsko pravo v njegovi originalni obliki. Skozi srednji vek je ohranila klasično izobrazbo in nadalje- vala izročilo Rima. Spretna, toda nespren- menljiva diplomatinja, pa čvrsta v svojih načelih je preživela zlom kraljestev, imperi- jev in demokracij. Ona je ostala to, kar je bila pred stoletji, ona je edina sila na za- padu, ki se ji izven narodnih mej poklanja poslušnost. Ona je sila, s katero morajo računati vodeči državniki. Razmišljal sem

o lepoti cerkve: o slikah na steklu v Char- tresu, o stolnih cerkvah v Reimsu, Milanu in drugod. Tudi v najbolj oddaljenih va- seh se ljudje trudijo z vso ljubeznijo, da bi napravili svojo cerkev čim lepšo. Razmiš- ljal sem o tem, kako je cerkev pristopna svojemu ljudstvu; razmišljal o njeni izred- ni spretnosti, da bo vsem vse. Sklicuje se na kmeta, pa tudi na izobraženca; njen klic je različen po sredstvih, po bistvu pa enak. Izobraženca nudi cerkev umirjenje v dvo- mu in boju, gotovost in avtoriteto kenčne odločbe, ki stori borbo v vesti prazno in nepotrebno. Cerkev je vsem vse. V spoved- nici odstranja duhovnik vsako ljudsko za- blodo. Ker katoliška cerkev razume biti preprosta s preprostimi, predstavlja za mi- lijone neizrečeno dobrino. Srečen tisti, ki je v njej rojen.«

Vera se ne da zatreti. Če bi to bilo mogo- če, bi ruski boljševiki to že davno dosegli. Vendar pa ne morejo, čeprav to ne samo želijo, marveč z vsemi sredstvi poskušajo. V Moskvi je bilo 1917. leta 1624 cerkva, danes jih je samo 20. Kljub vsej brezbož- niški agitaciji so te cerkve pri vsaki božji službi prenapolnjene. Ljudje prihajajo že cele ure — lep zgled za naše vernike — pred začetkom božje službe. Ker ni v cerkvi dovolj prostora, jih na stotine ostaja zunaj, da vsaj slišijo duhovnikove besede. To kajpada boljševiškim kolovodjem ni po volji, zato pošiljajo tajno državno policijo, da aretira nekaj vernikov, predvsem du- hovníka. Tudi mladine ne morejo povsem oropati njihove vere. Nedavno je v Kievu povzročila zveza bojujočih se brezbožnikov preiskavo šolske mladine. Pri tej preiskavi se je ugotovilo, da je imelo od 870 dečkov 600 — torej okoli 75 odstotkov — pri sebi križe na prsni ali svete podobice. Kjer ni nobene cerkve, si ljudje pomagajo na raz- lične načine. Tako so v neki vasi blizu Kie- va boljševiki zaprli zadnjo cerkev v vsej okolici. Neki duhovnik, ki je ostal med ver- niki, opravlja tajno božjo službo v starem, propadajočem skednju. Ker mu je prepo- vedan dostop na pokopališče, vrši ta du- hovník »pokop na daljavo«. K njemu nam- reč prinesejo kak del mrličeve obleke, ki jo blagoslovi in ki jo potem položijo v krsto, ali pa nekaj zemlje iz groba, ki jo blago- slovi in katero potem vržejo na krsto raj- nega. Ker ne sme duhovnik izvršiti poro- ke, mu pošljejo prstane, da jih cerkveno blagoslovi. To potem velja kot »cerkvena poroka na daljavo«. Če v kakšnem kraju zaprejo zadnjo cerkev, gre duhovnik na pot. Potuje iz kraja v kraj in povsod pri- diguje: v gozdu, na polju, v hišah, hlevih itd. Ubogi so ti duhovniki, brez vsakih sredstev, oblečeni v raztrgano obleko, ble-